

ПЪРВИТЕ ПОДОЗРЕНИЯ НА АРТУР

2. ЗАВРЪЩАНЕТО

ОТ ТЪРСЕНЕТО НА СВЕТИЯ ГРААЛ

Когато пристигнал в град Камелот от тъй далечните земи, каквито са тези на Йерусалим, Боорт бил посрещнат там с неописуема радост – до такава степен и мъжете, и жените в него отдавна копнеели да го видят отново. Ала когато разказал за смъртта на Галаад и Персевал, целият двор изпаднал в голяма скръб. После обаче малко по малко всички, доколкото могли, възвърнали доброто си настроение.

Тогава кралят наредил да бъдат записани приключенията, които участниците в търсенето на Светия Граал били разказали при завръщането си в двора му*. Сетне по някое време рекъл:

– Сеньори, дайте си сметка колцина от нашите съратници изгубихме в това търсене.

Като се заели да ги преброят, те видели, че липсват тридесет и двама души и че сред покойниците няма дори един, който да е убит на бойното поле.

3. УБИЙСТВОТА НА ГОВЕН

ПО ВРЕМЕ НА ТЪРСЕНЕТО

Тъй като до краля достигнали ширещите се слухове, че месир Говен бил убил твърде голям брой хора, той го повикал при себе си и му рекъл:

– Говен, в името на клетвата, която ти положи пред мен, когато те произведох в рицарски сан, настоявам да ми отговориш на всички въпроси, които ще ти задам.

– Сеньор – отвърнал монсеньор Говен, – понеже ме призоваваш толкова настоятелно, аз поемам задължението да не те излъжа по никакъв начин, ако ще с цената на най-големия позор, който рицар би могъл да претърпи в твоя двор.

– Тогава ще те запitam – продължил кралят – колко рицари мислиш, че си убил със собствената си ръка по време на това търсене.

Монсеньор Говен се замислил за малко, което дало повод на краля да каже:

– Кълна се в главата си, държа да се осведомя за това, защото мнозина разправят, че си избил невероятен брой хора.

– Сеньор – отговорил монсеньор Говен, – виждам, че искаш да се убедиш в моето голямо злосторство. Добре, ще ти разкажа, понеже виждам, че трябва да го сторя. Истината е, че убих със собствената си ръка осемнадесет души. И не защото бях най-добрият рицар сред всички останали, а защото злощастие се стовари върху мен с далеч по-голяма сила, отколкото върху останалите ми съратници. Стигна се дотам не заради рицарските ми достойнства, а заради греховността* ми. Ето, успя да ме накараш да призная моя позор.

– Така е, драги племеннико – рекъл кралят, – всичко това е било истинско злощастие и аз знам добре, че те е сполетяло заради собствените ти грехове, ала все пак ми кажи ти ли уби крал Бодемагю**.

– Сеньор – отвърнал Говен, – няма съмнение, че аз го убих. Нищо, което съм извършил през целия си живот, не ми тежи толкова, колкото това.

– Да, драги племеннико – отново се съгласил кралят – не е за чудене, че ти тежи. То и на мен все

още много ми тежи, понеже от това моят двор претърпя по-тежки щети, отколкото от смъртта на четиримата най-видни участници в търсенето.

Такива думи наговорил крал Артур, изяснявайки си участта на Бодамагю, от които монсеньор Говен се почувствал още по-нещастен, отколкото бил преди. А кралят, понеже виждал, че с изпитанията на кралство Логрия вече било приключено и ако все пак нещо възниквало, то било съвсем незначително, обявил турнир в равнината край Уинчестър, защото не искал съратниците му да се отучат от носенето на оръжие.

4. ЛАНСЕЛОТ И ГЕНИЕВРА ОТНОВО ИЗПАДАТ В ГРЯХ

Ала както следвал съвета на божия човек, пред когото се бил изповядал, и докато участвал в търсенето на Светия Граал, се държал непорочно и се отказал от връзката си с кралица Гениевра, за което узнахме от предишния разказ*, така още с пристигането си в двора Ланселот не издържал и месец, след което отново се прехласнал по нея и се възпламенил дори повече, отколкото навремето, изпадайки в още по-тежък грях отпреди. Ала ако миналия път се отдавал на греха тъй умно и тайно, че никой изобщо не го забелязал, сега се държал достатъчно глупаво и в края на краищата Агравен, братът на монсеньор Говен, който открай време го недолюбвал и повече от всеки друг го наблюдавал, за да го хване в прегрешение, успял без особени усилия да забележи какво става. Той започнал да го дебне и в края на краищата се убедил, че Ланселот е лудо влюбен в кралицата, а тя му отвърща със същото.

Наистина кралицата била толкова прелестна, че предизвиквала всеобщото възхищение, и макар по онова време да приближавала петдесетте, в целия свят едва ли можело да се намери друга като нея. Понеже красотата ѝ изобщо не

повяхвала, някои рицари казвали, че тя е изворът на всички красоти.**

5. ОМРАЗАТА НА АГРАВЕН

Когато си дал сметка за близостта между кралицата и Ланселот, Агравен бил обзет от голяма радост – не толкова от желание да помогне на краля да изтрие позора от челото си, колкото поради надеждата, че това ще донесе на Ланселот значителни неприятности.

Още през същата седмица предстояло да бъде проведен турнирът в Уинчестър, на който се явили мнозина от рицарите на крал Артур. Ала Ланселот, който искал да участва в него, без никой да го разпознае, казал на своите приятели, че е много болен и едва ли ще може да се състезава. Същевременно поискал Боорт, Хектор, Лионел* и останалите рицари от неговата компания да отидат там. Те обаче се възпротивили и казали, че няма да участват, щом той е толкова зле. Но Ланселот упорствал:

– Искам и настоявам да отидете. Ще потеглите на сутринта, а аз ще остана тук. Като се върнете, стига да е угодно на Бог, аз вече ще бъда напълно излекуван.

– Сеньор – рекли те, – щом такава е волята ти, ще отидем. Ала много бихме искали да останем при теб, за да ти правим компания.

Ланселот обаче им възразил, че е против това. С което разговорът им приключил.

6. ДОНОСНИЧЕСТВОТО НА АГРАВЕН

На сутринта Боорт напуснал град Камелот заедно с компания рицари. Като разбрал, че той, както и неговите приятели, не са вече тук и че Ланселот е останал, Агравен веднага си помислил, че той постъпва така, за да се види с кралицата след заминаването на краля за турнира. Тогава отишъл при своя вуйчо и му казал:

– Господарю, ще ти кажа нещо под секрет, но се затруднявам, защото знам, че ще те натъжи. Правя го единствено за да те спася от позора.

– От позора? – извикал кралят. – Нима нещата са толкова съдбоносни, че и позор ще ми доведат?

– Да, сеньор – рекъл Агравен. – И ще ти кажа за какво става дума.

Сетне го дръпнал настрана и му казал с тайнствен вид:

– Сеньор, добре е да знаеш, че Ланселот е лудо влюбен в кралицата, а и тя в него. Понеже не могат да се съберат на воля, докато ти си тук, Ланселот остава и няма да отиде на турнира в Уинчестър. Приятелите от компанията си обаче е изпратил, така че когато и ти заминеш за там тази нощ или утре, той ще може на спокойствие да общува с кралицата.

Като чул тези думи, крал Артур не можел и да си помисли, че това е достоверно, а го приел за откровена лъжа. Затова и отговорил на Агравен:

– Драги племеннико, не говори никога повече подобни измислици, защото не съм склонен да ти повярвам. Знам отлично, че през главата на Ланселот никога би минала такава мисъл, а дори и да е минала, накарала го е силата на любовта – сила, срещу която нито разумът, нито здравият смисъл могат да устоят.

– Как, сеньор? – удивил се Агравен. – Нима не ще сториш нищо?

– А какво искаш да направя? – попитал го кралят.

– Сеньор – предложил племенникът му, – нареди да го следят, докато не го хванат заедно с кралицата. И тогава ще узнаеш истината и ще ми повярваш повече, отколкото сега.

– Добре – съгласил се кралят, – действай, както намериш за добре, аз няма да ти преча.

Агравен с радост му отговорил, че не иска нищо повече.

7. ЗАМИНАВАНЕ ЗА ТУРНИРА В УИНЧЕСТЪР

Тази нощ крал Артур дълго размишлявал над думите на Агравен, ала не останал жегнат дълбоко в сърцето, защото не вярвал, че това е истина. На сутринта се приготвил да отпътува за турнира и поканил със себе си голям брой от рицарите, влизащи в неговата свита. Тогава кралицата му казала:

– Господарю, за мен ще е голяма радост да дойда, ако така ти е угодно, пък и ще ми бъде много приятно, защото чух, че там ще се събере цветът на рицарството.

– Госпожо – отвърнал ѝ кралят, – този път ще е по-добре да не идваш.

Кралицата не настояла повече. Всъщност той я принудил съвсем съзнателно да остане, за да получи доказателство за лъжата на Агравен.

8. ЛАНСЕЛОТ СЪОБЩАВА НА КРАЛИЦАТА, ЧЕ ЗАМИНАВА ЗА УИНЧЕСТЪР

Пътувайки за турнира в обкръжението на своята свита, кралят надълго и нашироко разговарял с приближените си за Ланселот, обсъждайки отказ за му да се яви на турнира. Ала самият Ланселот, още щом разбрал, че кралят е напуснал двореца, съпроводен от рицарите, които трябвало да отидат в Уинчестър, станал от леглото си, стегнал се и отишъл при кралицата.

– Сеньора – рекъл ѝ той, – ако бъдеш така любезна да ми позволиш, ще отида на този турнир.

– Но защо си така изостанал от другите? – учудила се кралицата.

– Защото бих искал да отида съвсем сам и да се явя на турнира така, че да не бъде разпознат нито от чужденците, нито от моите приятели.

– Иди тогава – насърчила го кралицата. – Щом това ще ти достави удоволствие, аз на драго сърце те подкрепям.

Ланселот тутакси се разделил с нея и се прибрал у дома, където прекарал, докато не паднала нощта.